

9I byłem z tobą wszędzie, dokąd się udałeś, wytraciłem przed tobą wszystkich twoich nieprzyjaciół. Dam ci sławę największych ludzi na ziemi. 10Wyznaczę miejsce mojemu ludowi, Izraelowi, i osadzę go tam, i będzie mieszkał na swoim miejscu, a nie poruszy się więcej i ludzie nikczemni nie będą go już uciskać jak dawniej. 11Od czasu, kiedy ustanowiłem sędziów nad ludem moim izraelskim, obdarzyłem cię pokojem ze wszystkimi wrogami. Tobie też Pan zapowiedział, że dom ci sprawi Pan. 12Kiedy wypełnią się twoje dni i spocznieś obok swych przodków, wtedy wzbudzę po tobie potomka twojego, który wyjdzie z twoich wnętrzności, i utwierdzą jego królestwo. 13On zbuduje dom imieniu memu, a Ja utwierdzą tron jego królestwa na wieki. 14Ja będę mu ojcem, a on będzie Mi synem, a jeżeli zawini, będę go karcił różgą ludzi i ciosami synów ludzkich. 15Lecz mu nie cofnę mojej życzliwości, jak cofnąłem Saulowi, twemu poprzednikowi, którego opuściłem. 16Przedemną dom twój i twoje królestwo będzie trwać na wieki. Twój tron będzie utwierdzony na wieki”.

17Zgodnie z tymi wszystkimi słowami i zgodnie z tym całym widzeniem przemówił Natan do Dawida.

18Poszedł więc król Dawid i usiadłszy przed Panem, mówił: „Kimże ja jestem, Panie, Boże, i czym jest mój ród, że doprowadziłeś mnie aż dotąd? 19Ale to było jeszcze za mało w Twoich oczach, Panie, Boże, bo dałeś zapowiedź tyczącą domu sługi swego na daleką przyszłość. I to jest prawo człowieka, Panie, Boże. 20Cóż więcej może powiedzieć do Ciebie Dawid? Ty sam znasz swego sługę, Panie, Boże. 21Przez wzgląd na Twoje słowo i życzenie Twego serca dokonałeś całego tego wielkiego dzieła, aby pouczyć swego sługę. 22Przeto wielki jesteś, o Panie, Boże, nie ma nikogo podobnego Tobie i nie ma Boga oprócz Ciebie, zgodnie z tym wszystkim, co usłyszeliśmy na własne uszy. 23I kto jest jak lud Twój, jak Izrael? Czyż jest choć jeden naród na ziemi, którego bóg poszedłby go wybawić, jako swój lud, aby zapewnić mu sławę, dla którego dokonywałby wielkich i straszliwych dzieł, wypędzając przed swym ludem narody i bóstwa? 24Ustaliliś, by lud Twój izraelski był dla Ciebie ludem na wieki, a Ty, o Panie, stałeś się dla niego Bogiem. 25Teraz więc, o Panie, Boże, niech trwa na wieki słowo, któreś wyrzekł o służbie swoim i jego domu, i czyń, jak powiedziałeś,

Taniec Dawida (6,13-23). Święty taniec był czymś bardzo rozpowszechnionym na Wschodzie jako element kultu. Przywdziewanie efodu, tańczenie, składanie ofiar i błogosławienie — to były święte akty, zarezerwowane dla kapłanów, choć w początkach okresu królestwa pewnymi przywilejami kapłańskimi cieszył się również król. Dopiero później (2 Krn 26,16-20) zostaną dokładniej określone zadania kapłanów i króla. Zachowanie Mikal, żony Dawida, tłumaczy się najprawdopodobniej tym, że kobiety z ludu mogły brać udział w uroczystościach, a żonom króla i damom dworu nie wolno było w nich uczestniczyć (poniżej: Dawid tańczy przed arką, a jego żona wygląda oknem. Francesco Salviati, XVI w. Rzym, Palazzo Sacchetti). Obnażenie Dawida może wynikać z faktu, że lniany efod, który miał na sobie podczas świętego tańca, nie był wystarczająco obszerny, aby zastąpić całe ciało.

Obietnica dana przez Boga Dawidowi i mesjanizm. Wyrocznia, jaką przekazał prorok Natan w 2 Sm 7,8-16, jest pierwszym dokumentem literackim, w którym przyznaje się dynastii Dawidowej charakter mesjański. Znaczący Pisma Świętego utrzymują, że chodzi tu o dawną przepowiednię, z której czerpały później inspirację również psalmy zwane „mesjańskimi” bądź „królewskimi” (Psalm 2, 72, 89, 110). Potomek królewskiego domu Dawida był tytułowany „mesjaszem”, czyli „namaszczone”, „konsekwowanym”, a w jego królowaniu dopatrywano się cech mesjańskich; na Mesjasza oczekiwał cały Izrael. Ponadto w płaszczyźnie tej przepowiedni należy umieścić „historię dzieciństwa” Jezusa, jak nazywane są dwa pierwsze rozdziały Ewangelii wg św. Mateusza i św. Łukasza. Ich treść i język zainspirowane są słowami i obrazami obietnicy; tymi samymi, które znajdujemy w przepowiedni danej przez Boga Dawidowi (Łk 1,30-38; Mt 1,18-23).

W **dziękczynieniu** tym można też uchwycić główną myśl z wyroczni proroka Natana, tzn. daną królowi Bożą obietnicę zbudowania „domu”, czyli dynastii. Dawidowi, który pragnął swemu Panu zbudować w Jeruzolimie dom, Bóg przekazuje decyzję o swoim zamieszkaniu wewnątrz „domu” Dawida, czyli w jego potomkach. Aż dziesięć razy powtarza się tytuł „Twój sługa”, jaki stosuje do siebie Dawid, stając przed Panem i żywiąc pewność, że będzie narzędziem w spełnianiu się Jego planu zbawienia. Jak powiedzieliśmy, tak proroctwo, jak i modlitewna na nie odpowiedź stanowią jeden z punktów oparcia dla interpretacji historii ludu izraelskiego, jaką autor natchniony rozwinię w perspektywie nadziei mesjańskiej.

Kolejny fragment jest streszczeniem głośnych osiągnięć militarnych w królowaniu Dawida. Ponieśli klęskę Filistyni i Moabici. Tych ostatnich bez żadnego powodu okrutnie zdziesiątkowano. Z kolei mowa jest o zwycięstwie nad aramejskim księstwem Soba, położonym na północ od Damaszku (aluzja do obcinania końskich kopyt przypomina znaną na Wschodzie praktykę wojenną). Również tamtejsi Aramejczycy, którzy przybyli na odsiecz księstwu Soba, zostali pobici i poddani pod zarząd państwa izraelskiego, podczas gdy inne państewka położone na terenie północnym niezwłocznie przyjmują stan uległości wobec Izraela oraz przynoszą swe daniny w srebrze i złocie.

Następnie czytamy o Edomitach — potomkach Edoma-Ezawa, których Dawid pokonał w Dolinie Soli, przylegającej do Morza Martwego, i poddał w zależność od Izraela. Ten wykaz zwycięstw jest niewątpliwie zabarwiony retoryką, mającą ukazać skalę sukcesów wybrańca Bożego. Wojny miały ograniczony zasięg i były długotrwałe, lecz nie ulega wątpliwości, że zjednoczenie narodu pod jego berłem zapewniło państwu pomyślność i ogólną polityczną równowagę. Autor wylicza także dworzan Dawida i urzędników królewskich, w których gronie czołową pozycję zajmuje Joab — najbardziej wpływowi dowódca wojsk.

Dość szczególne są losy pozostałego przy życiu syna Jonatana, który przyjaźnił się z Dawidem i poległ w tej samej walce co Saul. Syn ten miał na imię Meribbaal i wskutek wypadku pozostał chromy (por. 2 Sm 4,4). Przez pamięć o przyjacielu i na znak gotowości do narodowego pojednania Dawid, przeprowadziwszy uprzednio stosowny wywiad z jednym z byłych urzędników Saula, sprowadził go na swój dwór i zapewnił mu dożywotnie utrzymanie. W ten sposób dochował danej przyjacielowi obietnicy, o której opowiada 1 Sm (20,12-16.42). Jak już wspomnieliśmy, Meribbaal pokrzyżuje historię Dawida i będzie niekiedy przyczyną napięć (por. 2 Sm 16,1-4 i 19,25-31).

²⁶ażeby na wieki wielbione było imię Twe słowami: Pan Zastępów jest Bogiem Izraela. A dom Twego sługi, Dawida, niech trwa przed Tobą. ²⁷Tyś bowiem, o Panie Zastępów, Boże Izraela, objawił swemu słudze, mówiąc: Zbuduję ci dom. Dlatego to sługa Twój ośmiela się zwrócić do Ciebie z tą modlitwą:

²⁸Teraz Ty, o Panie, Boże, Tyś Bogiem, Twoje słowa są prawdą. Skoro obiecałeś swemu słudze to szczęście, ²⁹racz teraz pobłogosławić dom Twojego sługi, aby trwał przed Tobą na wieki, boś Ty, Panie, Boże, to powiedział, a dzięki Twojemu błogosławieństwu dom Twojego sługi będzie błogosławiony na wieki”.

RÓŻNE POCZYNIANIA DAWIDA

8 ¹Po tych wydarzeniach Dawid pobił Filistynów i zmusił ich do uległości. Odebrał też z rąk Filistynów Gat.

²Potem pobił Moabitów i zmierzył ich sznurem, rozkazawszy im położyć się na ziemi. Wymierzył dwa sznury tych, co mieli być zabici, a długość jednego sznura dla tych, którzy mieli pozostać przy życiu. Tak Moabici stali się niewolnikami Dawida płacącymi daninę.

³Dawid pobił też Hadadezera, syna Rechoba, króla Soby, kiedy ten wyprawił się, aby przywrócić swą władzę nad Rzeką. ⁴Wziął mu też Dawid tysiąc siedemset konnicy i dwadzieścia tysięcy piechoty. Poprzecinał ścięgnię skokowe wszystkich koni zaprzęgowych, zostawiając z nich tylko sto zaprzęgów. ⁵Kiedy Aramejczycy z Damaszku przybyli na odsiecz królowi Soby, Hadadezerowi, Dawid pobił dwadzieścia dwa tysiące ludzi spośród Aramejczyków. ⁶Potem umieścił Dawid załogi w Aramie damasceńskim, Aramejczycy zaś stali się niewolnikami Dawida, płacącymi daninę. Tak Pan udzielał Dawidowi pomocy we wszystkim, co ten zamierzył.

⁷Dawid zabrał też złote zbroje, jakie mieli słudzy Hadadezera, i przeniósł je do Jeruzolimy. ⁸A z miast Hadadezera, Tebach i Berotaj, zabrał król Dawid również wielką ilość brązu. ⁹Gdy usłyszał Tou, król Chamat, że Dawid rozbił całe wojsko Hadadezera, ¹⁰posłał syna swego Hadorama do króla Dawida, aby go pozdrowić i powinszować mu, że walcząc z Hadadezerem, pokonał go, bo Hadadezer był w wojnie z Tou. Hadoram przywiózł też przedmioty ze srebra, ze złota i z brązu.